

С В И Р Ч И Ц А

отъ Елена Нюбломъ

Живѣеше нѣкога въ Смоландъ не много отдавна едно момченце, което никакъ не искаше да работи.

Родителитѣ му бѣха бѣдни селяни, работящи отъ сутринъ до вечеръ. Цѣлото село бѣ бѣдно и всички селяни работѣха здравата.

Та ето туй момченце, за което искамъ да ви прикажа, не искаше да работи нито на нивата, нито въ гората, нито въ кѣщи.

А на самото момче се струваше, че то се труди съ всичкитѣ си сили, — то вѣчно заето съ своята свирчица. А тая свирчица бѣ музикаленъ инструментъ, който момченцето само си бѣ измислило. Тя не бѣше ни рогъ, ни флейта, ни устна хармоника, а просто свирчица. Тя бѣ такава дребничка, че едва можеше човѣкъ да я съгледа; момченцето чисто и просто я напѣхваше по-дълбоко въ устата си и свирѣше съ нея.

По нѣкой пѣтъ излизаше като пѣсень, по нѣкога пѣкъ сѣкашъ флейта свири, а други пѣтъ току изведнѣжъ свирчицата започваше да бучи и да гърмоти, сѣкашъ въ гърлото на дѣтето бѣ заседналъ цѣлъ оркестръ.

Когато то тихичко си свирише съ свирчицата, на майка му ставаше тъй хубаво, тъй топло на сърдцето. Тя си спомняше за онова врѣме, когато тя не бѣше стара, сбрѣчкана, беззѣба мама Ана, а млада, красива, весела Анка, която танцуваше съ Ларса около майската върлина¹.

И Ларсъ, бащата на момчето, когато се заслуш-

ваше вечеръ зимно врѣме, кърпейки ботуши, поотегляше сѣ отъ работата, гледаше на момчето прѣзъ очилата отгорѣ и сѣ мислеше за онуй врѣмence, когато той бѣ построилъ тая кѣщичка и бѣ довелъ въ нея младата хубавица Ана. Какъ свѣтло гледалъ той тогава на живота, колко много се надѣваше той, че между тия стѣнище заживѣятъ съ години шастие и добродѣтина а не бѣдностъ, несполука, болести и гладъ.

Момченцето все свирѣше, и на бащата се чинѣше, че тавана на стаята сѣкашъ става по-високъ, а нему става по-весело и по-леко на душата; той си спомняше за пролѣтѣта и започваше да крои планове, кога и съ какво ще се залови и какъ въ всички ще сполучи.

Но макаръ и бащата и майката да не познаваха часове по-щастливи отъ тия, които прѣкарваха, когато слушаха свирката на момчето, тѣ и двамата пакъ мислѣха, че това е само губиха врѣме. Момченцето би трѣбало да научи хубавичко занаятъ, а не да седи и да денгуби съ своята свирчица.

Особно много ги въоръжаваше противъ нея онуй обстоятелство, че тоя инструментъ бѣше нѣкакъ не такъвъ, чрѣзъ който би могълъ човѣкъ да си спечели слава и пари.

Вземи да речемъ даскала въ селото! Той е вече старъ, а все още си посвирва на своята стара цигулка съ три струни, на която е свирилъ цѣлъ животъ и все едни и сѣщи мотиви. Ето нѣ, него заслужва човѣкъ да послуша.

Свирнята му приличаше, като че нѣкой тегли за опашката стара болна котка, а учительтъ въ туй врѣме удрялъ въ тактъ съ крака, макаръ самъ

¹ Въ Дания, навѣрно, сѣществува обичая да забиватъ посрѣдъ селскитѣ поляни върлина и около нея да танцуватъ момцитѣ и момитѣ отъ селото.